

**[Rager.]**

dagen kommer Skrivelser fra Handelsorganisationer eller andre, disse Skrivelser saa ud fra de Interesser, man i et givet Øjeblik vil varetage, er affattet saaledes, at de i Virkeligheden kommer til at skade de Interesser, man i det store og hele maatte have. Jeg sigter her til en Skrivelse, som Grossistsammenslutningen af 1930 sendte til Folketingsudvalget angaaende Ændringer i Toldloven. I denne Skrivelse læser man nemlig — med den højtærede Formands Tilladelse et kort Citat —:

„Hvis det ærede Udvalg vil sammenligne Toldindtægterne hidrørende fra de i Loven „beskyttede“ Varekategorier (bl. a. Glas, Porcelæn, Skotøj af Læder og Gummi) der tilflød Statskassen i 1931 — altsaa i Aaret før Lovens Vedtagelse —, med Toldindtægterne under de samme Positioner for Aarene 1933 eller 1934, vil det finde, at en betydelig *Nedgang* i Indtægten har fundet Sted. Denne *Nedgang* skyldes til Dels Valutacentralens Indflydelse; men Toldforhøjelserne har ganske givet ogsaa bidraget væsentligt.“

Naar der siges her, fordi man i Øjeblikket ønsker at argumentere mod nogle bestemte Toldsatser, at disse Toldsatser har medført, at der er blevet importeret mindre til Landet i 1933, end der ellers vilde være blevet, kan man kun sige det ud fra een Kendsgerning, nemlig at der har været flere Valutaattester til Disposition til de paagældende Varer, end der har været Brug for med de Toldforanstaltninger, som nu engang er gældende, og dette tror jeg er ganske forkert.

Jeg tror, det er uheldigt, at denne Skrivelse er fremsendt. Jeg ved, at der er dem, der har faaet den Opfattelse, at der er ikke saa lidt i det, der udtrykkes dér, at der er uddelt for rigeligt af Valutaattester til en Del af disse Varer, og jeg vil protestere imod, at det skulde være rigtigt. Jeg beklager, at en Organisation, der skal varetage sine Medlemmers Interesser, fordi den ogsaa en Gang imellem mener at skulle varetage Interesserne med Argumenter, der ligger uden for det rigtige Grænser, derigennem kommer til at fremsætte saadanne Paastande, at den i det lange Løb kommer til at skade langt mere vitale Interesser for sine Medlemmer.

Jeg skal sluttelig gentage min anbefaling af at forkaste den foreliggende Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

**Handelsministeren (Hauge):** Den af det ærede Medlem Hr. Prieme stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen kan jeg ikke modtage; jeg maa anmode Tingets

Medlemmer om at stemme imod denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Der er ingen Grund til at nedsætte et nyt Udvalg, som skal have med Valutaspørgsmaalet at gøre. Vi har jo et Rigsdagsudvalg, der kaldes Rigsdagens Valutaudvalg; det bestaar af 8 Medlemmer, og dette Udvalg faar alle de Oplysninger, som der kan blive Tale om, ogsaa de Oplysninger, som kan gives med Hensyn til Vareudvekslingsspørgsmaalet.

I øvrigt skal jeg gøre et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem Hr. Prieme har sagt. Det ærede Medlem sagde, at Erhvervsorganisationerne maatte være af den Opfattelse, at naar de i Fællesskab havde sagt, at de kunde godkende disse Vareudvekslingsaftaler, disse Krav, hvad man vil kalde det, saa skulde Ministeren ogsaa godkende dem. Men det kan ikke være rigtigt. Der er ingen Mening i i Loven at indføre en Bestemmelse om, at Ministeren skal godkende noget, naar det skal betyde, at han i Virkeligheden ikke skal godkende det, kan skal bare tage det til Efterretning. Forholdet vil blive dette ved alle den Slags Sager, der her er Tale om, at hvis der sker noget, som virkelig kan siges at have skadet Landets Interesser, vil man altid henvende sig til Ministeren og gøre ham ansvarlig for det, der er sket, og det vil man da navnlig gøre, naar Forholdet er dette, at Loven indeholder en udtrykkelig Bestemmelse om, at Vareudveksling kun kan finde Sted, naar Ministeren har godkendt den. En Minister kan ikke og bør heller ikke løbe fra sit Ansvar, han maa tage det, og selv om det kan være nok saa ubehageligt i det paagældende Tilfælde at sige nej til et eller andet, som andre har sagt ja til, maa han gøre det, hvis det stemmer med hans bedste Overbevisning.

Det kan aldeles ikke være afgørende, om der ligger 500 Ansøgninger eller et mindre Antal Ansøgninger; jeg har allerede sagt, at der ikke er kommet mere end de 43 Ansøgninger til mit Kendskab, jeg kender ikke noget til de andre, de er ikke forelagt mig, de har ikke været behandlet i de Instanser, de skulde passere, inden jeg skulde have dem; og jeg kan sige, at saa snart jeg faar disse Ansøgninger, vil de blive behandlet, og saa bliver de ogsaa behandlet i Rigsdagens Valutaudvalg. Jeg kan vel ikke sige, at Rigsdagens Valutaudvalg i og for sig er kaldet til at behandle dem, men jeg mener, at Rigsdagens Valutaudvalg bør have alle Oplysninger, som overhovedet kan gives baade i disse Spørgsmaal